

Vi i Nasjonal Samling kan med trygghet hevde at vi, så lenge vår bevegelse har bestått, har ført en konsekvent og ubrutt linje i vår politikk. Fra første øyeblikk av er det bolsjevismen som har vært vår arvefiende. Allerede i 1930 tok Vidkun Quisling denne kampen opp offentlig gjennom utgivelse av sin bok "Russland og Vi", og han har senere, personlig, og gjennom den politikk som Nasjonal Samling har ført, urokkelig fortsatt sin kamp på den samme linje, ut fra det syn at vårt land var truet av en bolsjevikisk fare, ikke bare ved å ha Sovjet-Samveldet som mektig nabo i øst, en nabo som aldri har lagt skjul på sine ambisjoner i retning av å vinne norsk område for å oppnå isfrie havner, men også ~~med~~ en bolsjevisering innenfra, i og med en svak borgerlig partifront som ikke evnet å demme opp for den voksende kommunistiske innflytelse i ~~norsk politikk~~.

Når alle våre advarsler til det norske folk med hensyn til krigen og den bolsjevikiske fare ikke ble hørt, og det idag ser ut til at våre spådommer med hensyn til bolsjevikfaren skal kunne gå i oppfyllelse, så er det ikke for å hovere eller skryte av oss selv at vi peker på den linje vår bevegelse har ført gjennom alle disse år, at vi den hele tid har sett riktig og ut fra dette riktige syn har handlet, men det er for å gjøre det norske folk klar over det eneste samlingspunkt det idag har for å kunne slutte opp om Norges interesser. Det er sikkert mange som - ettersom utviklingen skred fram - er blitt merksam på faren slik som vi lenge har vært det, men som av hensyn til sin egen prestisje og personlige stolthet ikke vil innrømme at de har tatt feil. Andre mennesker forsøker i det som hender i disse dager å finne angrepspunkter på Nasjonal Samling. Fordi de selv med sine meninger og antakelser har spilt feil, ergrer det dem at det finnes en mann og en organisert bevegelse hvis syn og handlinger utviklingen selv har måttet gi rett, og så bestreber de seg på å finne fram til episoder og ting som de mener betegner brudd på Nasjonal Samlings rette linje. Således fikk jeg forleden et lite anonymt brev av følgende innhold :

"Jeg har lest i Aftenposten et utmerket innlegg undertegnet "Nordmann" med Deres kommentar.

Nu håper jeg at De og Aftenposten vil gi plass for og svar på følgende spørsmål:

Da National Samling i 1940 sluttet seg helt og holdent til tyskerne var det da for å bekjempe bolsjevismen? Var det ikke så, at Tyskland og Russland da hadde en vennskapspakt, og etter Hitlers egne ord på den tid var en krig mellom Russland og Tyskland helt utenkelig, og det var ingen forskjell på kommunisme og nationalsocialisme?

Det er sannsynlig at De og Aftenposten ikke vil ta dette inn og svare, men for mig er da intet svar svar nokk.

ubetinget
"So long".

Jeg er sikker på at Aftenposten bare er gla for å kunne ta inn dette brevet, og iallfall ~~vil~~ *vil* jeg gjerne ~~finne~~ *gjør* kunne svare på det.

Om det var for å bekjempe bolsjevismen at Nasjonal Samling i 1940 sluttet seg så helt og holdent til tyskerne? Ja, ubetinget: Den som har fulgt med i hva Vidkun Quisling har skrevet og sagt om krigen som truet og den økende bolsjevikiske fare, vil således, etter den pakt som ble inngått mellom Sovjet og Tyskland ikke kunne finne noen avvikelse fra den faste linje. Den 2. september 1939 skrev han en artikkel i Fritt Folk i forbindelse med ikke-angrepspakten mellom Tyskland og Sovjet. Her heter det:

"Det har alltid vært Englands politikk å hindre at det oppstår en sterk fastlandsmakt i Europa. Fordi en slik makt kan få herredømmet på det europeiske kontinent og derved få muligheten til å skape en flåte som vil kunne gjøre slutt på Englands sjøherredømme - og dermed dets verdensherredømme.

Så snart en slik makt har vært i ferd med å oppstå, har England mobilisert hele Europa og verden for å stand den og om nødvendig å slå den ned med makt. Det var tilfelle med det gamle Frankrike, med Napoleon og med det keiserlige Tyskland.

Det er mange/også i England som har forstått at denne tradisjonelle engelske balansepolitikk har overlevet seg selv og ikke lenger svarer til tidens utvikling. Men pushet og bakket av den internasjonale jødedom har imidlertid de krefter i England som fremdeles holdt på denne avlegse politikk vist seg for sterke. England har i de senere år, tro mot sin århundrelange splitt- og herskpolitikk systematisk bygget opp et alliansesystem

"mot det sjenreiste Tyskland, i demokratiets og fredens misbrukte navn. Til slutt gikk England så langt at det i nesten fem måneder prutet med bolsjevikene for å få den Røde Armés hjelp mot Tyskland.

Ved denne skruppelløse innkretsningspolitikk stod Tyskland like overfor den militære nødvendighet for enhver pris å måtte bryte jernringen om Tyskland og fri seg fra et drepende kvelertek. Ansikt til ansikt med denne forferdelige trussel så Tyskland seg nødsaget til å nøytralisere så meget som mulig den ene part i innkretslingen ved en ikke-angrepspakt.

Denne pakt med Sovjet-Samveldet betyr inndiørtid ingen som helst utieyning mellom ideologiene - mellom den nasjonalsosialistiske livsanskuelse og den kommunistiske. Forskiellen er like avgrunnssåv som den alltid har vært.

Ikke-angrepspakten mellom Tyskland og Sovjetregjeringen betyr ikke mere at nasjonalsosialistene er blitt "brune bolsjevikar" som Brest-Litovsk under sjunde keiser Wilhelm og Ludendorff til bolsjevikar. Og de røde makt-havere idag i Moskva har like lite ved denne pakt oppgitt verdensrevolusjonen og bolsjevismen, som Lenin og Stalin gjorde det i 1918 ved fredsavtalen med det keiserlige Tyskland i Brest-Litovsk."

I en annen artikkel samme dag står følgende avsnitt, også skrevet av Vidkun Quisling :

"Vi kjenner også bolsjevismen, og vi vet at ikke-angrepspakten med Tyskland ikke har forandret noe som helst i dens vesen og det endelige mål. Heller ikke forandret den inngåtte pakt noe som helst i den kjenns-gjerning at Tyskland fortsatt er Europas bolverk mot kommunismen.

Vi tviler heller ikke på at tyskerne selv er fullt på det rene med disse fakta.

Vi forstår å trekke et skille mellom en ikke-angrepspakt for å nøytralisere en dødelig motstander, og demokratienes forsøk på å bruke bolsjevismen til militær likvidering av et stor-germansk broderfolk, slik som de i nesten fem måneder tryglet Moskva om."

Quisling har altså ikke et øyeblikk vært i tvil om at den bolsjevikiske fare ikke var blitt mindre fordi om det var sluttet en slik avtale mellom Sovjet og Tyskland, og han hevder fortsatt, som han i tidligere år konsekvent har hevdet, at Tyskland var ikke bare Norges, men hele Skandinavias bolverk mot bolsjevismen. Noen dager før krigen kom til Norge, den 30. mars 1940, skrev Vidkun Quisling en artikkel i Fritt Folk under overskriften "Norge og Nordens forsvar". Han slår her fast at Norge og Sverige er nærmere faren enn noensinne. Han trekker fram vestmaktene bestrebelser på å trekke Norge inn i krig og Englands krigspolitikk, det forsøk som ble gjort under den første finsk-russiske krig, og de bestrebelser som var gjort i løpet av de første måneder av året 1940,

Berggrav
etter finsk
København

S. 5

Altmark-affæren, og franske og engelske statsmenns tydelige uttalelser i store politiske taler. Han fastslår at engelske og franske statsmenn er blitt klar over at det var fordelaktig for Tyskland at de nordiske land bevarte sin nøytralitet, og stadig tydeligere ble det krevd aksjon fra franske og engelske politikeres side. Den tidligere engelske krigsminister, More-Belisha, hadde direkte tatt til orde for at England skulde angripe Norge og Skandinavia. Såvel Churchill som Chamberlain hadde også åpent uttalt at de nordiske land ikke lenger kunne holde seg nøytrale i den pågående krig og at de måtte skjønne at deres interesser falt sammen med Englands. Quisling fastslår i den nevnte artikkel at England-Frankrike således hadde all interesse av å få fast fot i Skandinavia, og særlig på den norske kyst, ja, at vestmaktene hadde følelsen av at de vilde tape krigen hvis dette ikke lyktes for dem. Videre heter det ordrett i Quislings artikkel :

"Under disse omstendigheter burde det gå opp for alle nordmenn, at Norges og Nordens livsinteresser i en vesentlig grad faller sammen med Tysklands, og at denne kjennsgjærning ikke innebærer noen risiko for vår selvstendighet. medmindre våre statsmakter i disse spørsmål handler på tvers også av Norges interesser. Mens Vestmaktene no tydelig vil ha Norden trukket inn i krigen, er det like klart at Tyskland, i motsetning til Vestmaktene, i sin egen økonomiske og militære interesse ikke ønsker noen utvidelse av krigsskuephassen. Tysklands interesse er et nøytralt Norden, forutsatt at denne nøytralitet er effektivt sikret.

Hva særlig angår det russiske spørsmål som truer vår Achilleshæl i nord og hele vår nasjonale eksistens, så må vi se den kjennsgjærning i øynene at Norden alene delt eller samlet, ikke kan forutsettes i lengden å kunne motstå trykket av den røde imperiisme og av mekkeskehavet i øst, som hvert år vokser med mer enn hele Norges samlede folkemengde.

Vestmaktene støtte mot denne dødelige fare er som sagt mer enn tvilsom. Det erfarte vi no. Og i verdenskrigen så vi at Vestmaktene, tross sin totale seir over Tyskland, ikke en gang var i stand til å stoppe den da så svake russiske bolsjevisme. Vi kan heller ikke helt se bort fra den farlige mulighet av en engelsk-russisk ordning på Skandinavias bekostning, akkurat som disse asiatiske stormakter i 1907 delte Persia imellom seg for å enes i ententen mot Tyskland.

Hva derimot Tyskland angår, så er det den eneste makt som kan nøytralisere Russland og effektivt hindre bolsjevismens framtreden i Skandinavia. I motsetning til propogandaen om tysk-russisk deling av Skandinavia, må vi gå ut fra at et sterkt Tyskland aldri vil tillate Russland å få herredømmet over Nord-Skandinavia, såvel av rasehensyn som av vitale militær-politiske og økonomiske egeninteresser. Ikke bare den nord-skandinaviske malm og dens transport spiller her en avgjørende rolle, men også spørsmålet om Tysklands sikkerhet i den nordlige flanke.

"På den annen side må vi være forberedt på at hvis Tyskland kommer i vanskeligheter, vil Russland gjenoppta sin foreløpig avbrutte marsj mot Atlanterhavet. Og hvis Tyskland skulde bryte sammen, er bolsjevismen like sikker i Skand~~n~~dinavia som i Tyskland."

Dermed skulde vel det første spørsmål være tilfredsstillende besvart, og det skulde være klart for enhver at da Nasjonal Samling den 9. april 1940 tok konsekvenser av den linje partiet den hele tid hadde ført, og dessuten konsekvensen av at landets statsmakter feigt forlot sine stillinger og overlot hovedstaden uten noe styre, og overtok regjeringsmakten for å søke en forståelse med Tyskland for å hindre videre krigshandlinger i Norge, - var det ~~for~~ nettopp gjennom en slik handling å hindre at landet ble utlevert til bolsjevismen. Nasjonal Samling var fra første øyeblikk av beredt til å ta kampen opp på Tysklands side for på denne måte å eliminere den voksende bolsjevikiske fare. Tyskland var for oss framleis bolverket mot bolsjevismen.

Hva angår Adolf Hitlers ord om forbundet mellom Tyskland og Russland, så etterlyser jeg hans konkrete uttalelse om at det ikke var noen forskjell på kommunisme og nasjonalsosialisme. Det skulde være interessant om pseudonymet "So long" kunne finne fram denne uttalelsen. Hvis den samme anonyme herre vilde bla tilbake til 23. juni 1941, så vilde han kunne finne Adolf Hitlers proklamasjon til det tyske folk i begynnelsen av felttoget mot Sovjet. Talen begynner slik :

"Trykket av alvorlige bekymringer, dømt til månedslar taushet, er no endelig det øyeblikk kommet da jeg kan tale åpent,"

og så omtaler han den ikke-angrepspakt som var blitt sluttet og sier ordrett:

"Nasjonalsosialister! Dere har vel alle engang følt at dette var et bittert og tungt skritt for meg. Aldri har det tyske folk næret fiendtlige følelser overfor Sovjetsanveldets folk. I over to årtier har de jødisk-bolsjevistiske makthavere arbeidet fra Moskva for å stikke, ikke bare Tyskland, men hele Europa i brand. Tyskland har aldri forsøkt å overføre sin nasjonalsosialistiske verdensanskuelse til Sovjetsanveldet, men de jødisk-bolsjevistiske makthavere i Moskva har uopphørlig arbeidet for å pådytte vårt folk og de andre europeiske folk sitt herredømme, og det ikke bare åndelig sett, men fremfor alt militærpolitisk.

Det var derfor en tung overvinnelse for mig å sende min minister til Moskva i august 1939 for der å forsøke å motarbeide den brøtiske innkretsningspolitikk mot Tyskland.

Berggrav

Q etter finskefred
Kohrt
7.8.april < sitat

Jeg gjorde dette bare i bevissthet om mitt ansvar overfor det tyske folk, og framfør alt i håpet om tilslutt å komme til en varig avspenning og minske de ofre som ellers kanskje ville bli krevd av oss."

De framgår av dette tydelig at Tyskland i 1939 var tvunget til å søke en forståelse med Russland for å hindre at Tyskland ble innkretset som følge av Vestmaktene politikk. Pakten med Russland sikret, iallfall for noen måneder, Tyskland en fri rygg for å kunne ~~angrepe~~ angrepe fra vest. Men Stalin brøt alle de avtaler som ikke-angrepspakte inneholdt. I strid med avtalen lot han russiske stridskrefter oppmarsejere mot Tyskland i et omfang som bare kunne oppfattes som en trussel mot Tyskland, mens Tyskland selv - i henhold til avtalen - trakk sine stridskrefter langt tilbake fra grensen. Likeledes forlangte Stalin gjennom utenrikskommissar Molotov, ved hans berømte besøk i Berlin, frie hender i visse områder hvor Tyskland med vel så stor rett kunne si at de hadde interesser. Disse forlangender ble den gang avslått av Adolf Hitler. Det kan ikke være tvil om at Hitler den hele tid har vært klar over at den bolsjevikiske fare for Europa ikke var utsløttet i og med opprettelsen av denne ikke-angrepspakt. I så måte har han sikkert ikke forandret oppfatning fra den gang han skrev "Mein Kampf". I et kapittel som behandler spørsmålet om Tysklands forbund med Russland, heter det i "Mein Kampf II":

"De som har makten i Russland i dag tenker slett ikke på å gå inn i et ærlig forbund og slett ikke på å holde det."

Således må jeg bedrøve innsenderen "So long" med at han ikke har funnet noe som helst brudd i Nasjonal Samlings linje siden 1930 og til nå. Og han vil heller ikke finne det om han lette i alle de skrifter ~~xxx~~ som er utkommet i forbindelse med vår bevegelse, det være seg aviser, referater, taler eller brosjyrer. Derimot vilde han - som han vel har en mistanke om selv - kunne konstatere den nevnte faste, nasjonale linje og vil måtte innrømme at vår politikk har vært den rette, og, hvis han er en nasjonalsinnert nordmann, at hans politikk har vært feil. Hører han ikke til de nasjonalsinnede nordmenn, men til den som vil hilse en bolsjevikisk "befrielse" med glede, så tør hans underskrift kanskje være passende. ^{for} Da vil ^{mentlig} vel hans egen nose bli "so long".